Únor 2016

No. 12

Tapír

WWW.KKH-TAPIR.CZ

humoristicko-satirický webový plátek

ROZHOVORY

Pavel PATA Talaš
kreslíř a ilustrátor

Petr Hroch Binder
poutník

slavíme

1 ROK

slavíme 1 ROK

Je to jako včera, co mezi dvěma kreslíři probíhala chatová (čti: četová) komunikace na téma kreslený humor v České republice.

Pravda, moc optimistická debata to nebyla. Nebylo vlastně o čem debatovat, protože kreslený humor stál na vedlejší koleji a široká veřejnost vlastně ani nevěděla, že něco takového ještě vůbec existuje.

Doby Dikobrazu dávno pominuly a lidé zapomněli. Kreslíři si hráli více méně na svém písečku, ale chybělo velké hřiště, kde by se mohli prezentovat společně. A tak vznikla u zmíněných dvou kreslířů myšlenka, že je potřeba s tím něco udělat.

Od té doby uběhl jeden rok a vy máte možnost číst už dvanácté číslo našeho Tapíra. Přežili jsme prvních dvanáct měsíců kkh existence a je jen na vás posoudit, zda se nám podařilo oživit tento skomírající fenomén - kreslený humor - a vrátit ho zpět do podvědomí vás, čtenářů.
Přejeme příjemné čtení a těšíme se na další rok s vámi.

František FRK Kratochvíl

Pavel Rychtařík

Petr Slaba

HAPPY BIRTHDAY TAPÍR

Petr Šrédl

Ne píčelko, tenhle Tapír nemá střeva ani slezinu. Ale za to má Mirka Vostrýho, Pavla Talaše, Jirku Bulu, Jiřího Cermona, Jirku Pirkla, Karla Urbana, Aneer, Míru Štichu, Oldu Dwořáka, Petra Slabu, Pavla Rychtaříka, Petra Šrédla, Jirku Srnu, DanaQ, Frantu Kratochvíla, Vláďu Balcara, Romana Kelbicha, Vláďu Dvořáka, Hanku Křivánkovou, Pepu Bílka, Bořka Frýbu, Romana Gadase, Vaška Nováka, Vhrstiho, Pavla Šmakala, Milana Kocmánka, Toma Pekárka, Pepina Švece, Honzu Tomaschoffa, Pavla Skuru, Zemanovi, Martina Hrona, Láďu Vlasáka, Míru Vomáčku...

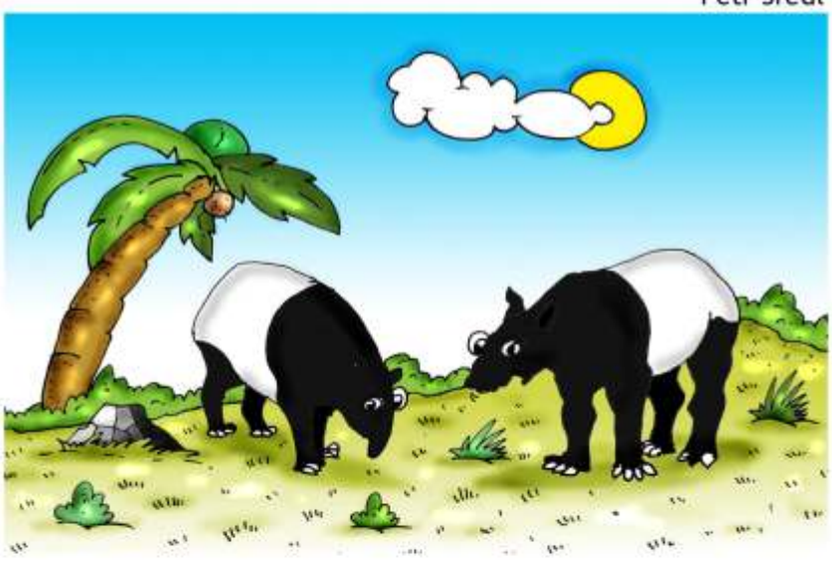

NA NEŠNEL DŽEOGRAFIK O NÁS DÁVALI SUPR DOKUMENT, ŠKODA, ŽE JSEM TO VIDĚL JENOM NA ČERNOBÍLÝ TELEVIZI ...

Míra Šticha

PATA

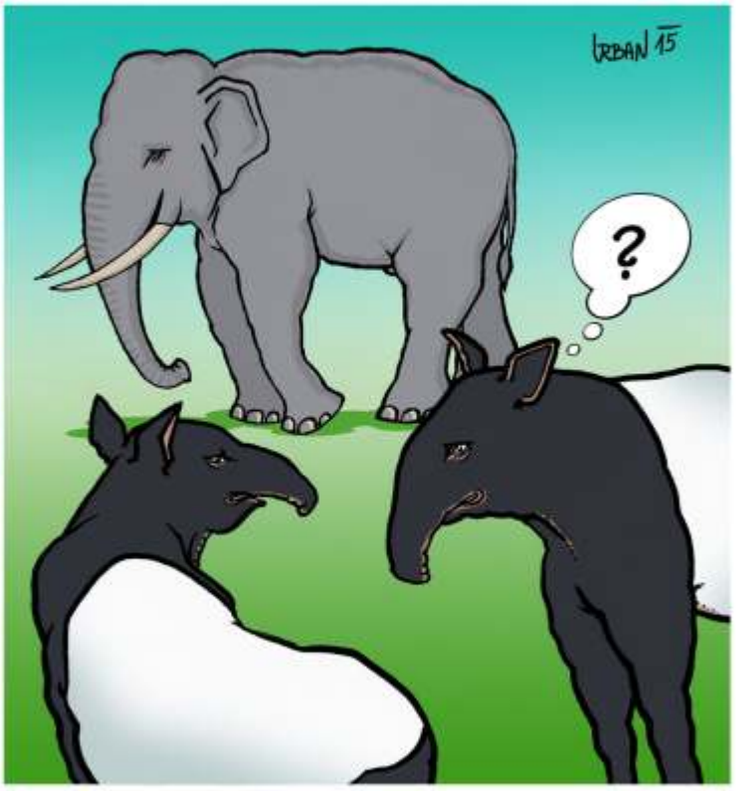

Víš co se říká, Fanouši?
„Podle nosa-poznáš kosa"

Karel Urban

Rozhovor s Pavlem Talašem

Komiksový kreslíř a ilustrátor. Samouk bez výtvarného vzdělání, co si dělá věci tak, jak se mu líbí…To je PATA.

Pavle, většina lidí tě zná jako kreslíře komiksů nebo eventuálně stripů, ale řekni něco o sobě. Rodina? Práce? Koníčky? Ideály? Sny?

Něco o sobě? No, to je složitá otázka. Je fakt, že i lidi z toho nejbližšího okolí toho o mně asi moc neví. Jsem vcelku tichý člověk a nemám potřebu na sebe cokoliv prozrazovat. Ale tady se teda pokusím trochu rozpovídat. Takže, co bych tak o sobě řekl? Snad to, že jsem kreslíř komiksů, eventuálně stripů. To nestačí? No dobře… Takže, ačkoliv jsem relativně mladý člověk (hurónský smích), tak už mám za sebou 20 let šťastného manželství. S Martinou máme dvě děti, kluk už dospěl a je z něj dvacetiletý chlap a holce je 14, takže s ní máme o zábavu postaráno. O práci mluvit nebudu, a koníčky, ty jsou v zásadě spojeny s kreslením. Občas fušuju i do fotografie, nebo elektronické hudby, ale to spíš okrajově. A ideály – sny? Ideální by bylo, kdybych byl až do smrti šťastný a sny si nechám pro sebe.

Nebudu se ptát, kdy jsi vzal poprvé do ruky pastelku nebo vyryl první geometrické obrazce do školní lavice, ale zajímá mě, kdy jsi se jako kreslíř poprvé rozhodl jít s kůží na trh? Kdy sis řekl, že to, co děláš, asi za něco stojí, a že se můžeš rozvíjet na řekněme poloprofesionální úrovni? Brát zakázky atd.? A jaký pak byl následný střet s realitou?

Psal se rok 2004 a já se rozhodl, že pošlu nějaké své kresby přímo do jámy lvové, do Mučírny Martina Němce v comicsovém časopise Crew2 (č.11/2004). Tam v té době zoufalci jako já posílali své kresby a pokusy o komiksy, a mysleli si, že dobudou komiksový svět. Tvrdě jsem tam narazil, názor na mou tvorbu nebyl zcela takový, jaký jsem očekával. Ale já byl i tak šťastný, protože se má kresba dostala do Crwe! S mnoha názory, které mi byly v této Mučírně předhozeny, jsem samozřejmě nesouhlasil, a dál jsem jel svůj styl. Kdo ví, kde bych byl, kdybych se z názorů jiných tehdy ponaučil… Já ale měl, a dodnes mám, svůj názor a pohled na věc. A přes ten nejede vlak.
První placené zakázky jsem se pak dočkal až o mnoho let později. Většinou jsem kreslil zadarmo, nebo za flašku. To pravé zakázkové kreslení se rozjelo možná teprve před pěti lety, nepamatuji si přesně.

Zajímá mě taková věc, v komiksových kuloárech existuje skupina autorů, označovaných jako Generace nula a během posledního KomiksFestu zase byli výstavou představeni mladí kreslíři, které označili Generace 2.0. Ale kde jsi ty? Nepřijde ti, že je tady ještě jedna opomenutá kreslířská generace?

Jo, tos trefil hřebíček na hlavičku! Můj osobní názor je ten, že je to jakási forma diskriminace kreslířů mé generace a chystám se proti tomu rázně zakročit! Ba ne, kecám… prostě a jasně asi nejsem na takové úrovni, abych se do nějaké té generace vešel (kdybych se tehdy řídil těmi radami z Mučírny, mohlo být třeba všechno jinak).
Ale pravdou je, že znám pár výborných komiksových

MUHEHE

kreslířů, na které se taky pozapomnělo, ačkoliv by si určitě zasloužili více pozornosti. Mně nezbývá nic jiného, než bojovat o přízeň čtenářů dál, i když jsem v tom „generačním“ světě českého komiksu neviditelný.

Komiks – strip – vtip. Je to osa, po které jsi se jako autor vydal, ne? Není to tak trochu netradiční a vlastně opačná cesta? Jak všechny tři kategorie vidíš z hlediska kresebního a námětového?

Máš pravdu, že je to tak trochu proti proudu. To jsem celý já, nikdy jsem se nenechal unášet proudem, ale šel si raději svou cestou. Jak říkáš, začínal jsem s komiksem, ale tam je potřeba v první řadě pracovat s dobrým scénářem. A protože jsem nikdy nebyl dobrým scénáristou, tak jsem kreslil hlavně takové ty kraťasy na pár stran. A jak jsem to tak zkracoval a zkracoval, tak jsem najednou zjistil, že už se nejedná o komiksy, ale spíš o stripy. Tak jsem začal kreslit klasické, tříokénkové stripy. Ale asi to bylo pořád dlouhé, tak jsem skončil jen u jednoho okna a najednou z toho byl vtip. To, že jsem začal kreslit vtipy ale neznamená, že jsem zanevřel na stripy a komiksy. To ani náhodou. Mám totiž scénáristu, se kterým spolupracuji už nějaký ten pátek a ten za mě převzal to břímě psaní scénářů.
(*Pozn. red.: Pro neznalé, scénáristou je Roman BeeSee Bílek, který je zároveň autorem otázek k tomuto rozhovoru*).

ukázka z komiksu Meloun & Sirka

Co vlastně ty a humor? Jaký humor máš rád? Werichovský, švejkovský, britské sitcomy, černý humor, americké teenagerovky, nebo? Jaké musí mít humor jako takový kritéria, aby byl podle Patova gusta?

Já jsem v zásadě nudný člověk. V pár rozhovorech už jsem to říkal, a protože se mi ta definice líbí, tak to zopakuji i tady… Rád říkám, že jsem natolik nudný člověk, že jít se mnou na pivo, tak se uchlastáš nudou. Tak to jsem já. To ale neznamená, že nejsem vtipný člověk, jen ty mé vtipy jaksi málokdo chápe. Proto jsem možná i začal vtipy kreslit, protože když jsou v mém podání nakreslené, tak jsou přece jen vtipnější, než kdybych je vyprávěl. A jaký mám rád humor? Z těch možností, které jsi tady vypsal, jsou to asi britské sitcomy. Vyjmenuji ty nejznámější, jako jsou *Black Book, IT Crowd, Red Dwarf nebo 'Allo 'Allo!* Ty se mi líbí a rád se k nim vracím. Z novější produkce sitcomů už nic neznám, nemám čas něco nového hledat a sledovat. Ale nejsem zaměřený jen na tento druh humoru, musí mě hlavně pobavit, pak je jedno, jestli to je Švejk (kterému nedělá problém mě pobavit) nebo tučňák Kowalski.

Je těžké vymyslet vtip?

Jak kdy… Někdy to přichází samo od sebe, ale jindy nevymyslím za celý den nic ani za Boha. Nejraději vymýšlím vtipy o samotě. Nejvíc mě při jakékoliv tvorbě ruší TV. To utíkám co nejdál, abych nalákal nějaké ty Múzy.

Pokud se nepletu, jsi jedním z duchovní otců tapířího projektu. Co se za ten rok existence u tebe změnilo a v čem vidíš jeho klady i zápory? Jak se realita slučuje s tvou rok starou představou?

Popravdě, dnešní podoba Tapíra a celého Klubu kreslířů a humoristů se s mou původní představou neslučuje vůbec. Rozjelo se to takovým stylem a rychlostí, že se nestačím divit. Mirek Vostrý (druhý ze spoluzakladatelů KKH) drží otěže pevně v rukou a nebýt jeho, tak Tapír není tam, kde je dnes. Samozřejmě to, že se má původní představa neslučuje s dnešní podobou, to není žádná výtka. Naopak. Jsem rád, že jsme otřásli základy českého humoru. Mnohým starým strukturám českého kresleného humoru ležíme v žaludku a jsme takovým tím trnem v oku. Je ale jasné, že se nemůžeme líbit všem, s tím jsme od začátku počítali. Hlavní je, že máme už vcelku velkou základnu fanoušků, kteří hravě převálcují kritické, a někdy až urážející názory ze strany některých členů jedné nejmenované unie karikaturistů.

Kam by ses v rámci Tapíra chtěl posunout ty sám a kam podle tebe směřují (nebo by měly směřovat) jeho kroky?

Tak o tom, kam bych se chtěl posunout v rámci Tapíra já, o tom jsem nepřemýšlel… Rád bych Tapírovi věnoval o mnoho víc času, než mu věnuji dosud. To je ale při všech dalších aktivitách dost problematické. A to už jsem je opravdu hodně osekal, ty ostatní aktivity myslím. Největší překážkou je samozřejmě zaměstnání. Ovšem je to nutná překážka, protože nějak uživit rodinu musím. A kreslení mi to neumožňuje. A kam by měl směřovat Tapír? Původní sen byl Tapír v papírové podobě, ale postupem času docházím k závěru, že dnešek papíru nepřeje. Internet válcuje vše okolo a lidi nejsou ochotni platit za něco, co můžou mít na internetu zdarma. Takže až čas ukáže, kam Tapír směřuje a co se s ním dá všechno dělat. Uvidíme.

Jaký by měl být humoristický časopis, aby měl smysl a kam až mohou sahat hranice jeho humoru? (Na jedné straně třeba karikatury proroka Mohameda a na druhé nudné a stále se opakující vtípky o blondýnách, policajtech, chlastu… zakopaných pastelkách.)

My jsme se s Tapírem dali cestou takového rodinného časopisu. Nechceme moc provokovat, spíš pobavit. Jedna z hlavních myšlenek bylo udělat časopis, který si může přečíst dítě, adolescent, rodič i senior.

Chceme se vyvarovat vulgaritám, násilí apod. Samozřejmě lehce erotické vtipy nevadí, politická satira je taky vítána, ale hlavní proud Tapíra je zaměřen na takový ten humor, který neurazí, ale pobaví. Tím ale nechci říct, že by měl mít humor jako takový nějaké hranice. Jde jen o to, uvědomit si možné následky a převzít zodpovědnost za možné dopady, kterých jsme v posledních letech svědky. Není to ale problém jen dnešní doby (Charlie Hebdo aj.). Za vtipy a satiru se trestalo odjakživa. Vzpomeňme třeba na nevinnou hlášku ze Švejka: „... sraly na něj mouchy...", nebo politické vtipy za dob totality. Vždycky se najde někdo, kdo bude hrozit pěstí. Bylo to, je a bude.

Tapír má krom humoristického také přívlastek satirický, takže co pro tebe znamená satira a kam ta až sahá? Jak se díváš na spojení humoru a politiky či sociálních problémů?

Ano, v podnázvu máme uvedeno, že jsme humoristicko–satirický webový plátek. Není to tak docela pravda, protože té satiry tam moc není. Politickou satirou přispívá hlavně Vladimír Balcar a já jsem za něj rád. Kdyby bylo té satiry v Tapírovi víc, tak bych nebyl proti, ale jak jsem říkal k předchozí otázce, v zásadě jdeme trochu jiným směrem a kvalitní satiru taky málokdo u nás umí. Sám se satirou moc nezabývám, naposled jsem se jí zabýval asi před patnácti lety v předchozím zaměstnání, kdy jsem kreslil satirické vtípky na vedení společnosti, u které jsem pracoval. Pak jsem to tam v nepravidelných intervalech vyvěšoval na nástěnku a bavil se tím, jak vedení zuří a pění. Nebyly to v té době žádné urážlivé vtipy, jen jsem vtipně poukazoval na jisté nedostatky. Satira je potřeba, někdy může mít i pozitivní dopad, ale nestává se to často.

Kdo jsou tvoje vzory, studnice inspirace a nápadů? Koho obdivuješ? A neklaď si meze!

Pokud se jedná o kreslený humor, tak tam nemám žádné vzory. Mám samozřejmě mnoho oblíbených kreslířů, ale nikdy jsem se nesnažil jít v něčích stopách. Pokud bychom se ale bavili o komiksu, tak tam je to posledních pár let stále stejné. Kreslíř, který mě opravdu baví a jehož styl je mi hodně blízký je Jeff Smith. Jeho styl kresby, ta pevná, čistá a dynamická linka mě prostě okouzlila. Tímto směrem bych rád šel. S Jeffem máme dokonce stejné datum narození (krom roku), tak si myslím, že nějaké to propojení mezi námi je a něco z jeho umu v sobě někde hluboko taky musím mít. Jen to v tom bordelu najít. No a druhým mým oblíbencem je Frank Cho. Ten má bravurně zmáklou anatomii. Ale opět mě u něj nejvíc baví jeho linka.

Co plánuješ na rok 2016 a na co se od tebe můžeme těšit?

S KKH a Tapírem to bude hlavně letní Mezinárodní festival kresleného humoru, který pořádáme společně s městem Františkovy Lázně. To bude velká jízda. Na to se fakt těším a zároveň mi to nahání hrůzu... Pevně věřím, že to všechno klapne. Musí...

No a z mé komiksové působnosti se můžete těšit hlavně na pokračování komiksu Meloun & Sirka, který spolu (BeeSee a Pata) připravujeme pro Čtyřlístek a v hlavě se mi rodí i námět na nový komiks O sněhu. S ním bude ale hodně problémů, hlavně kvůli nedostatku času. Ale nějaký pilotní díl bych určitě rád letos nakreslil. Námět už se rodí, jak jsem zmínil, teď se musí zpracovat ještě scénář. Každopádně, o všem budete včas všichni informováni jak na stránkách KKH a Tapíra, nebo na FB stránkách Múzoleum, kde najdete veškeré novinky z mé osobní, i společné spolupráce s BeeSeem.

ukázka z komiksu O sněhu - Hledání Jara

A poslední otázka: „Čí smích ti udělá největší radost?"

Obdivuji lidi, kteří se umí naplno smát. To já neumím. Směju se tak nějak vnitřně, sám pro sebe. Okolí si pak myslí, že se vůbec nebavím. Přitom opak je pravdou, jen to ze sebe neumím veřejně dostat. Oproti tomu, u mé manželky jsou záchvaty smíchu na denním pořádku. Té stačí málo. Mám rád smích své dcery, protože ta je na tom asi podobně jako já a často působí smutným dojmem. Proto, když slyším její smích, tak mě to naplňuje optimismem. Můj syn, u toho je takový ten živelný smích taky vzácný, ten spíš vtipkuje... Z toho vlastně vyplývá, jak se tak poslouchám, že největší radost mi dělá smích mých nejbližších. Pak si říkám, že ten život se mnou snad není až tak hroznej.

Více informací o „PATOVI" a jeho aktivitách naleznete na jeho domovských webových stránkách www.patart.cz, nebo navštivte stránky Múzoleum na Facebooku.

MÚZOLEUM

DO NAŠI HOSPŮDKY VEDOU JEN TŘI SCHŮDKY...

Jiří Cermon

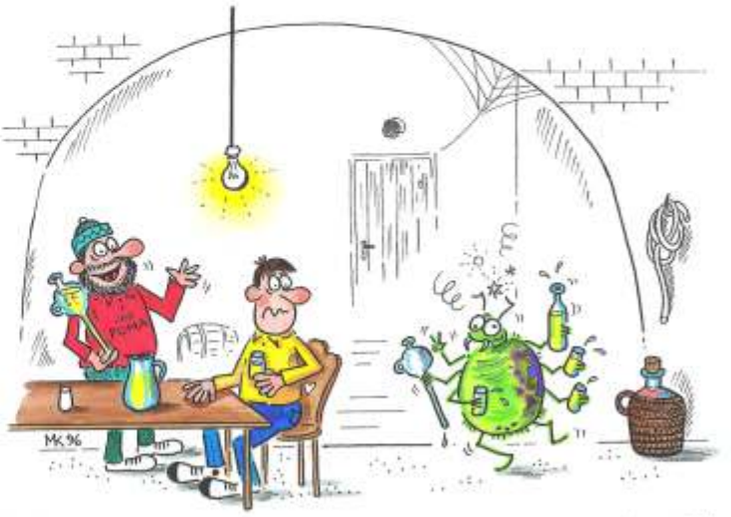

„TOHO SI NEVŠÍMEJTE, TO JE TAKOVÝ NÁŠ PAVOUK SKLÍPKAN!"

Milan Kocmánek

Jiří Srna

PATA

Pohádala jsem se s milencem, tak zaplať a pojď domů.

Pepa Bílek

Jiří Bula

Drsňárny

MOHU VÁS UBEZPEČIT,ŽE JAKO U ZUBAŘE TO ROZHODNĚ BOLET NEBUDE...!

Ladislav Vlasák - Petr Maděra

František FRK Kratochvíl

Jiří Pirkl

Karel Urban

Petr Šuta

Pavel Šmakal

Máme rádi zvířata...

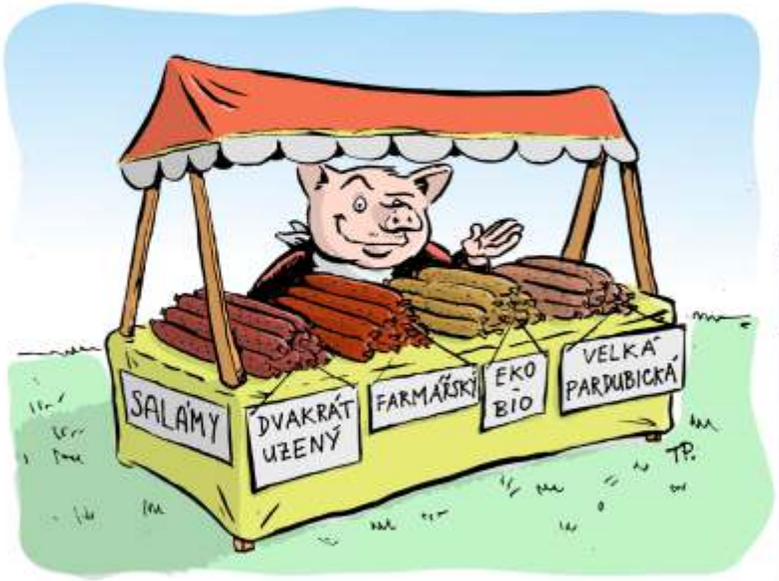

Tomáš Pekárek

Bořek Frýba

Poslyš, Pašíku, co kdybychom uprchli do islámských zemí a požádali o azyl jako uprchlíci před hrozbou zabijačky?

Pavel Šmakal

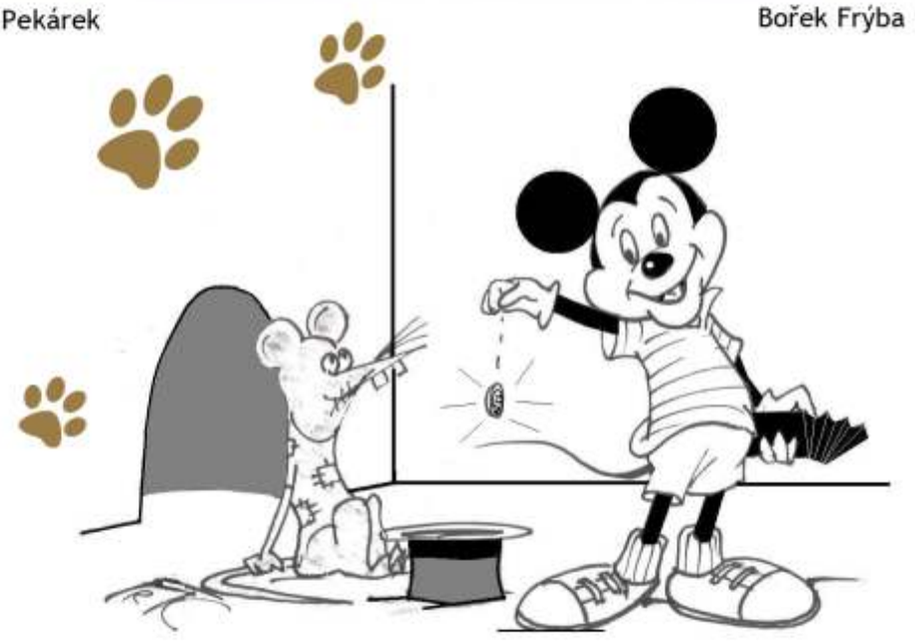

František FRK Kratochvíl

Od té doby, co jim pustil včelku Máju, chce být každá blondýnkou...

Aneer

slakinglizard

Sławomir Łuczyński (Polsko)

Stefan Wenczel (Rakousko)

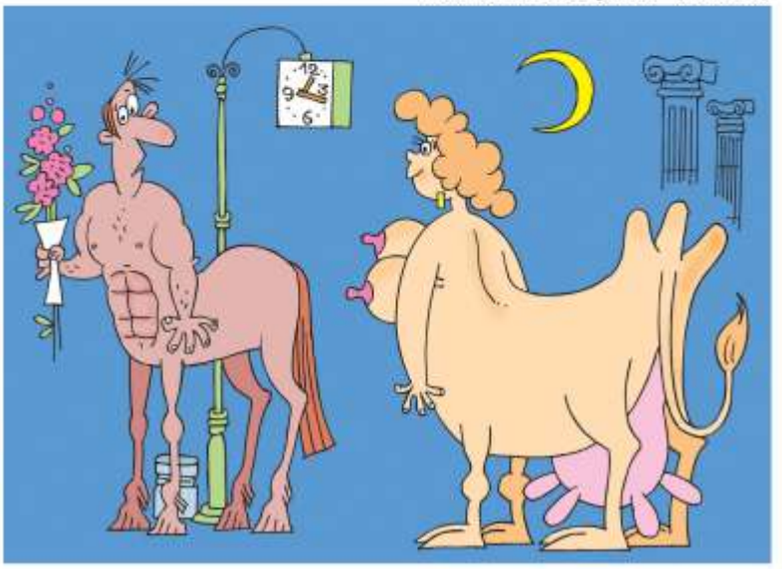

Oleg Goutsol (Ukrajina)

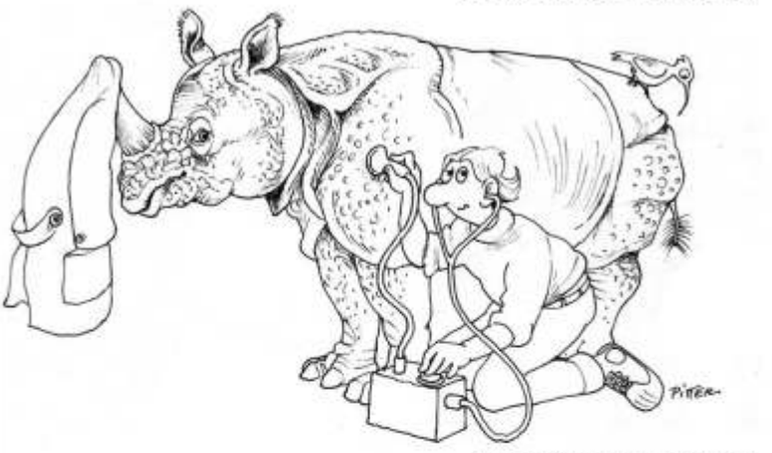

Klaus Pitter (Rakousko)

Štěpán Mareš

Jdeme jinam,! Tohle je „Šnek bar"...!

Vladimír Dvořák

VTIPY OD sousedů

Jozef Grušpier

Ten sa vždy musí do niečoho zapliesť.

Ivan Šimek

Vladimír Pavlík

– PREFRČALI OKOLO MŇA TVA MILIÓNY BOHATÝCH IMIGRANTOV A ANI CENTÍK...! –

Vlado Javorský

Vlado Mach

Rozhovor s Petrem HROCHEM Binderem

Poutník, spisovatel, provozovatel soukromého klubu, otec čtyř dětí, politik, herec i režisér... to je spousta životních rolí!

Jak byste se nejlépe popsal vy sám?

Nejlépe mne vystihuje slovo člověk. Tím je řečeno vše. Člověk se všemi klady i zápory. Člověk toužící, přející, hledající, nalézající. Vše ostatní jsou jen zkušenosti, které mě posouvají dále.

Jak jste získal přezdívku „hroch“?

Před mnoha lety jsme byli na veletrhu v Brně. A v hotelové koupelně chyběla zástěna u vany. Během sprchování jsem poněkud nacákal a ta voda vytekla i do pokoje a kolega, co tam pobíhal v ponožkách, křičel: Ty jsi hroch!
A už mi to zůstalo.

A dostali jsme se k další části vašeho jména. Poutník. Absolvoval jste cestu z Prahy na Horní hrad. To by zřejmě nebylo nic neobvyklého, kdybyste nešel pěšky, v dobovém oblečení středověkého poutníka. Jak vás něco takového napadlo a co jste na cestě humorného zažil?

Pěší putování v gotickém oblečení a s dobovými potřebami, vzniklo proto, abych mohl sepsat knížku Putování Hrocha. A tahle knížka vznikla proto, abych mohl obdarovat každého, kdo přispěje peníze na záchranu a obnovu Horního hradu. Původní myšlenka byla, že obdaruji milion čtenářů, kdy každý přispěje dvě stovky. Dohromady by to bylo dvě stě milionů, potřebných na záchranu. K tomuto cíli nám ještě kousek chybí, ale s každou knížkou jsme mu blíž.

Poté jste se vydal na další pouť. Už „trochu“ delší... pro představu čtenářům Tapíra: cesta trvala 53 dní, překonal jste pěšky 1544 km a hranice šesti států. Co pěkného vás na pěší cestě do Vatikánu potkalo?

Na cestě do Říma jsem toho zažil opravdu hodně a nebyl jsem sám. Doprovázelo mě hodně kamarádů, ale polovinu cesty jsem absolvoval sám. Během této části se projevil tzv. syndrom poutníka. Když je totiž na cestě člověk sám, stávají se mu pozoruhodnosti, které se nestanou, pokud jde poutník ve skupině. Tam je to jiné. Všechny zážitky jsem poctivě sepsal do třetí knížky Putování Hrocha, opatřené žlutou mašlí.

Nemaje u sebe peněz, jak jste se živil, kde jste spal?

Peníze jsem s sebou samozřejmě měl, zas takový asketa nejsem, jen byly ukryté v plastikové kartě. Celkově mě cesta do Říma vyšla na Kč 160.000 Kč, což je slušná dovolená, ale počítám do toho úplně všechno, včetně nákladů na doprovodné vozidlo a řidiče Sorona. Živili jsme se po hospůdkách a spali jsme u dobrých lidí, v penzionech, jednom hotelu a párkrát ve stanu.

Ve Vatikánu jste se pokusil o „rande“ s papežem. Jak to dopadlo?

O setkání se Svatým otcem jsem hodně stál. Už proto, že papeže máme jen jednoho a setkat se s ním chce prakticky každý. Přišlo mi to symbolické. Nakonec se to povedlo, díky neuvěřitelným souhrám okolností (protože náhody neexistují). To, že se setkání povedlo, je důkazem, že se povede všechno, čemu věříme a čemu dáme ze sebe maximum.

Má papež smysl pro humor?

Jistě, jako každý jiný člověk. I papež je totiž člověkem. Jen ten jeho úřad, který má dlouhé kořeny a hodně předpisů, mu ten smysl pro humor neumožňuje tolik aplikovat v praxi

Viděl jste nějaký rozdíl mezi putováním po Čechách a putováním v zahraničí? V kultuře, ve smyslu pro humor, v chování lidiček,...?

Je to stejné, jen lidé mluví jinak. Ale humor je stejný, starosti jsou stejné. Jiné jsou ceny.

V roce 2005 jste založil projekt Putování Hrocha. Můžete nám ho představit?

Putování Hrocha je značka, která soustřeďuje dárky pro lidi, co přispějí peníze na podporované projekty. Původně to měla být jedna knížka na podporu Horního hradu, dnes už máme knížek šest a další dárky. Dokonce je v nabídce dárků i hudební CD od písničkáře Petra Mašína, který se do Putování Hrocha také zapojil.

Komu všemu nabízíte svou pomoc a jakou formou?

Forma je peněžní. A pomáháme různým organizacím, co se starají o nemocné děti, seniory, památky a tak podobně. Seznam najdete na webu *putovanihrocha.cz*.

Provozujete také divadlo. Co hrajete a pro koho?

Divadlo jsme začali hrát v roce 2008, kdy jsme vyrazili na kočování po Čechách (pátá knížka Putování Hrocha). Od té doby jsem napsal několik pohádek, se kterými jezdím za diváky. Kromě divadla, kde se spojují loutky s živými herci a spoustou rekvizit a humoru pro děti i dospělé, jezdíme také s dobovými řemesly (mlynář, caletník, kat, svíčkař, kovář, drátenník a další) na různé slavnosti a jarmarky.

V Praze jste si otevřel vlastní soukromý klub U poutníka Hrocha. Čím je specifický a vítají lidé jeho provoz?

Tenhle Klub vznikl pro kamarády, kteří se předtím scházeli u mne doma. Už mě nebavilo nosit plné láhve nahoru do podkroví a prázdné do tříděného. A tak jsem otevřel Klub U poutníka Hrocha v suterénu. Je to vlastně takový obývací pokoj a lidé se tu tak i cítí. Nekouří se tu, ceny mírné, otevřeno zpravidla každý všední den. Navíc tu máme od srpna Distribuční centrum Znovín. A samozřejmě zde mohou lidé získat dárky Putování Hrocha.

Nedávno jsme vás mohli vidět i v televizní soutěži „Prostřeno“. Proč jste se rozhodl přihlásit, jaké bylo celé natáčení a pobavilo vás při té „úmorné práci“ něco?

Chtěl jsem vyhrát peníze a taky ukázat, že vaření mě baví. Obé se povedlo. Celé natáčení jsem si maximálně užil, přestože to bylo hodně náročné a ne vždy jsem se najedl. Bavil jsem se prakticky neustále, protože je to hra. Přihlásil bych se tam znovu, ale mám dva roky smůlu.

Máte rád kreslený humor? Koho konkrétně?

Kreslený humor miluji. Už na základce jsem maloval vtipy. Do obrázku se vejde další rozměr humoru, který nemusí každému dojít. Mockrát mi byl zabaven Dikobraz, který jsem tajně louskal pod lavicí při vyučování. Konkrétní jména?
Neprakta, Kemel, Bape, Kerles, Slíva, Pálka, Vyčítal a desítky dalších. Některé vtipy mám vystřižené a vlepené do Štemplíků (sešity, do kterých sbírám vstupenky, razítka a pohledy).

Děkujeme Vám a přejeme ještě hodně úspěšně a bez zranění nachozených kilometrů!

Také děkuji a ať to šlape i vám.
OMNIA VINCIT AMOR

Pavel Rychtařík

Tapíři na vlně humoru

V úterý 12. Ledna jsme na radnici Prahy 13 slavnostně zahájili výstavu kreslených vtipů, která nesla název Tapíři na vlně humoru. Výstavu uvedl zastupitel městské části Prahy 13, Vít Bobysud a přivítal iniciátory výstavy Pavla Talaše a Mirka Vostrého, kterým následně předal slovo.

Ale o mluvení celá akce samozřejmě nebyla. Měla za úkol hlavně pobavit. A troufáme si říci, že se nám tento úkol podařilo splnit. K vidění byla bezmála stovka vtipů, nejen od kreslířů z řad KKH, ale i od dalších karikaturistů, kteří do Tapíra přispívají. Mezi hosty vernisáže jsme rádi přivítali i dva členy KKH, Toma Pekárka a Pavla Rychtaříka.

K dobré náladě na vernisáži přispěl také komiksový kreslíř a ilustrátor Dan Černý. Tentokrát jste ho ale neměli možnost poznat jako kreslíře, ale jako muzikanta. Jeho vtipné písně, sklidily velký úspěch. Výstavu jste měli možnost navštívit do konce měsíce ledna.

Zleva: P. Rychtařík, M. Vostrý, T. Pekárek a PATA

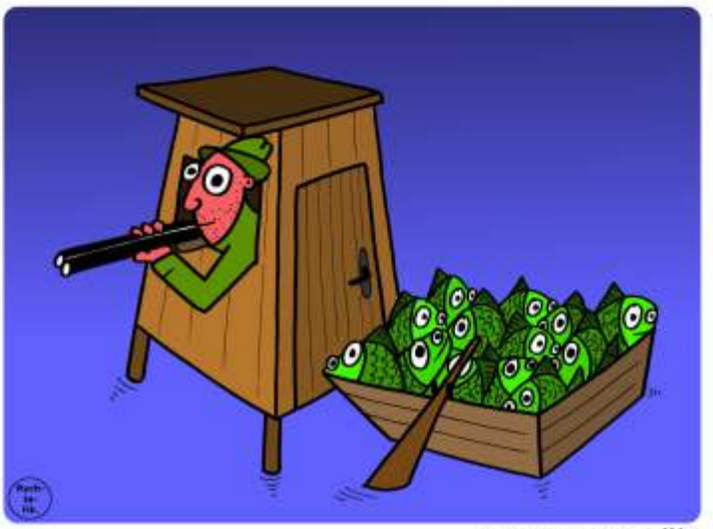

Pavel Rychtařík

VZPOMÍNKA na Vladimír Pergler

V této rubrice Tapíra vám budeme připomínat výjimečné kreslíře, kteří již bohužel do Tapíra aktivně přispívat nemohou. Určitě ale jejich kresby žijí dál a my si vážíme toho, že se jimi můžeme bavit.

Vladimír Pergler

✱ 18.1.1933 † 10.3.2001

Snad pro každého kreslíře jsou barvy a papír jeho životem. Dvojnásob to pak platí pro výtvarníka a karikaturistu s osobitým humorem, Vladimíra Perglera.

Více jak 40 let spolupracoval s humoristou, konferenciérem a dlouholetým redaktorem časopisu Dikobraz Jiřím Bartošem, který byl ve většině případů autorem textů Perglerových kreseb. Proto také tvořili pod autorskou značkou BAPE, poskládanou z prvních slabik jejich příjmení. První kreslený vtip jim vyšel v časopisu Dikobraz, a to v září 1959. Absolvovali spolu velké množství výstav i cestování s kabaretem (jako kabaretní dvojka). Kromě vtipů psali také minipovídky a recesária.

BAPE

Mimo Dikobrazu zásobil Pergler svými kresbami řadu dalších novin i časopisů (např. časopis Křížovka). Působil jako scénograf, výtvarník kostýmů nebo autor rekvizit.

Ilustroval knihy a kreslené sešity pro školy se zvláštní výukou. Vytvořil stovky kreslených vtipů, desítky knižních ilustrací, scénografických návrhů i plakátů. Podařilo se mu získat spoustu významných ocenění na evropských soutěžních festivalech humoru a satiry.

Kdepak, dneska žijeme v hrozně uspěchaný době.

„Maminko, kde mám štipačky? Miluška se vrátila z diskotéky."

Sławomir Łuczyński (Polsko)

Hele, stopa civilizace!

Roman Gadas

Václav Novák

NASAvrky

Hana Křivánková

Roman Kelbich

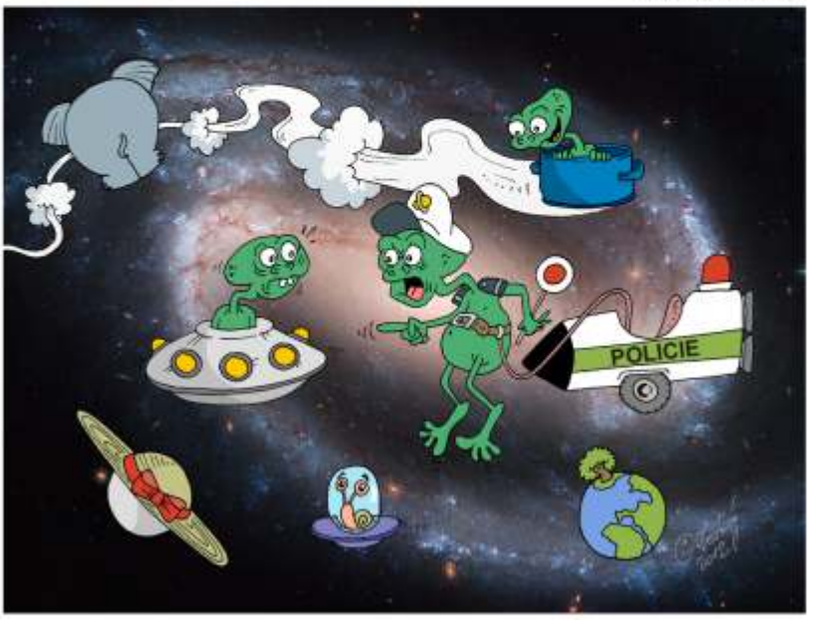

Pane řidiči, překročil jste rychlost světla.

Mirek Vostrý

VTIPŮ *všeho* CHUŤ

DĚKUJI, JSTE MILÝ, ALE JÁ RADĚJI ŠLAPU...

Pavel Skura

Musím tam, kam i já chodím pěšky...

Pavel Rychtařík

Petr Šrédl

Míra Šticha

Tati, mě už to sáňkování nebaví, pojď domů!

Pepino Švec

Švéda - Mikulka

Zeman a Zemanová

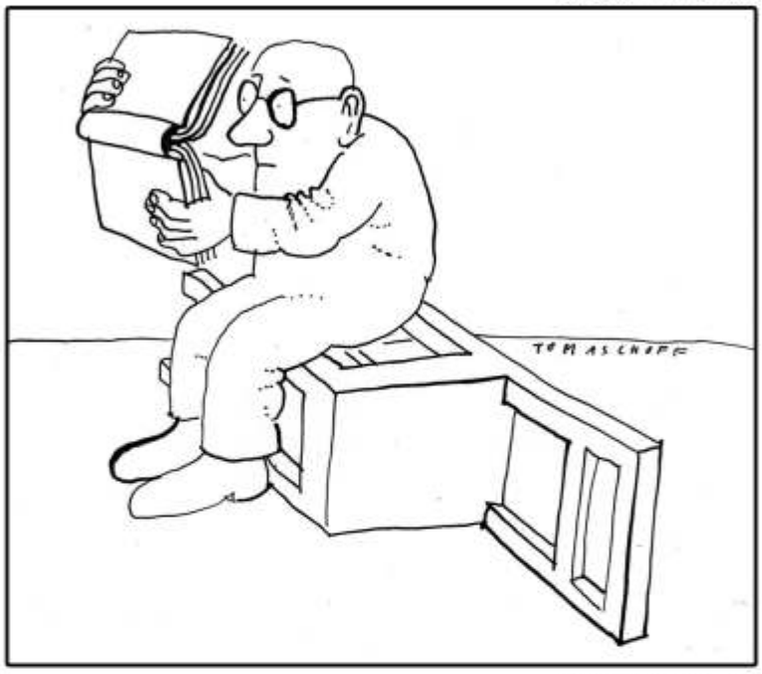

Jan Tomaschoff

No jo, holka, to chce lepší tlumiče!

Aneer

Bořek Frýba

Vladimír Fekar

10.1.2016

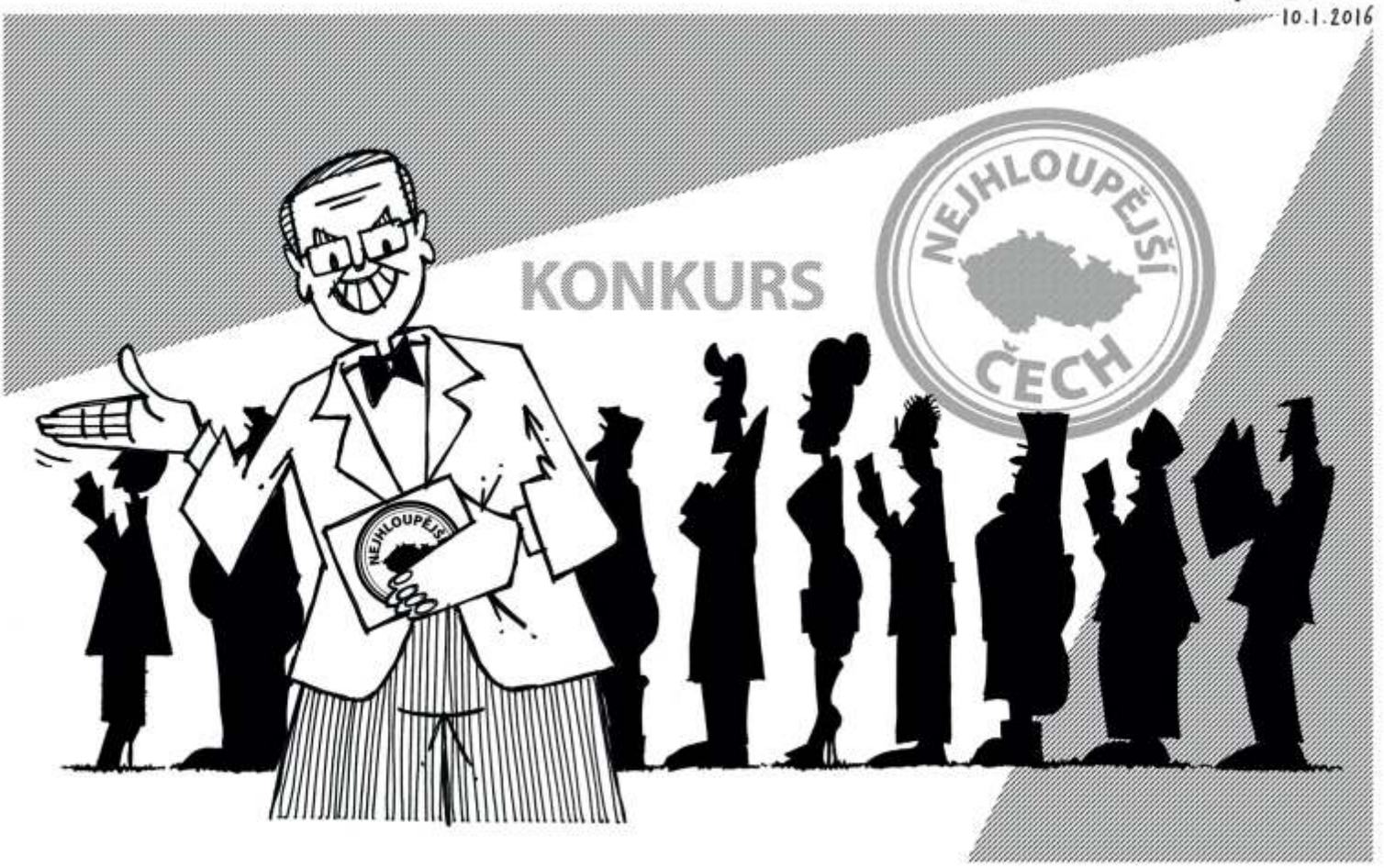

Jsme mile překvapeni nebývalým zájmem našich spoluobčanů.

* Jaro v České televizi obohatí nové formáty, které se snaží zábavnou formou posílit vědomosti i dovednosti diváků.

Cože? I ty knedlíky jsou z klonované pšenice?

Karel Benetka

„TŘI MĚSÍCE NEPODMÍNĚNĚ ? TO MI NEMŮŽETE UDĚLAT ! VŽDYŤ PŘIJDU O ŠEDESÁT DÍLŮ SERIÁLU ULICE ... ?!"

Pepa Bílek

Honem mi natoč rovnou tři!!! Dneska chci žít rychle a radostně!!!

Jirka Bula

To jste asi špatně slyšel pane, tady se žádný „Světový pohár v běhu na myších" nekoná...

Vláďa Dvořák

Oldřich Dvořák

Co blbneš, Josef, proč mi přeješ hodně štěstí do nového roku? Vždyť už je únor!

Mirek Vostrý

Opravdu na vás nemám ani minutku počkat?

Roman Gadas

Roman Kelbich

Co? Nová dopravní značka?
Támhle za zatáčkou mají chalupu dva poslanci, takže nic takového tady prostě nebude!

Zdeněk Janča

Ne, díky, už si nedám - zítra jdu na krev!

Milan Kocmánek

Hana Křivánková

NA BĚŽKY ? JÁ NA ŠLAPKY...!

Ladislav Vlasák - Petr Maděra

Bacha, zajícové! Na strašáka se nespoléhej a radši se tvař, že jsi meloun...

Mirek Vostrý

Václav Novák

PATA

Petr Slaba

Petr Šrédl

Teď hlásili, že registrační pokladny se vztahují na všechny. Takže i na ten váš klobouk...

Radek Tupý

Nivaldo Pereira de Souza (Brazilie)

Kvapke

Pozor, pozor, pozor - chystáme pro vás...

MEZINÁRODNÍ FESTIVAL KRESLENÉHO HUMORU

INTERNATIONAL CARTOON FESTIVAL

2016

FRANTIŠKOVY LÁZNĚ
FRANZENBAD

Termín: 11. - 16. července 2016

Město Františkovy Lázně ve spolupráci s Klubem kreslířů a humoristů, vás zve na 1. ročník Mezinárodního festivalu kresleného humoru s vyhlášením cen

"ZLATÝ TAPÍR"

WWW.ZLATYTAPIR.CZ

I vy můžete vyhrát. Budeme vyhlašovat pět cen a jedna z nich bude cena za nejlepší amatérský vtip. Přečtěte si pravidla soutěže a pošlete nám své příspěvky. Vyhrát můžete i když kreslit nechcete nebo neumíte. Přijďte na festival a hlasujte pro nejlepší vtip. Hlasy návštěvníků budou slosovatelné.

Pořadatelé:

Jiří Cermon

Někdo v týhle zemi mi ale fakt strašně lže.
Buď je to vláda, nebo média nebo moje výplatní páska.

Zdeněk Jančа

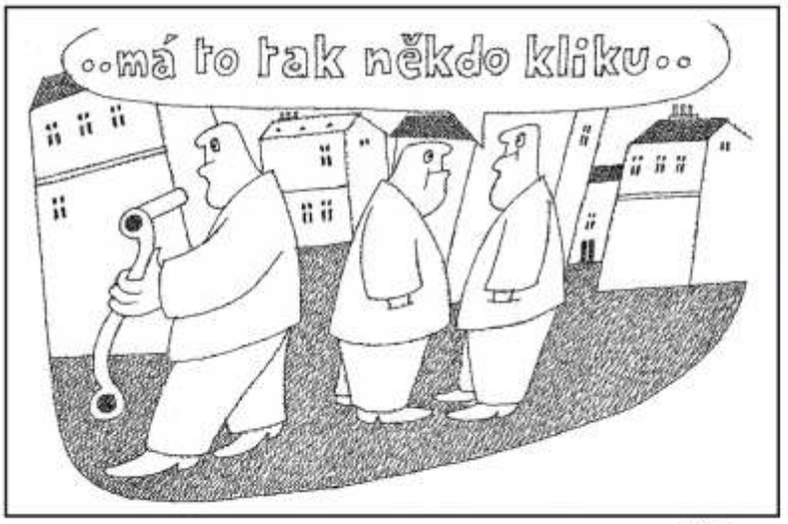

Jiří Srna

Švéda - Mikulka

Co jsi takový stydlivý, jiní muži se také koupají s manželkama!

Oldřich Dvořák

Jiří Pirkl

Tapír

humoristicko-satirický webový plátek
12. číslo | Únor 2016 | měsíčník
Vydává Klub kreslířů a humoristů ČR
www.kkh-tapir.cz | kkh-tapir@seznam.cz
Redakce: Aneer, PATA, M. Vostrý